

SLOVENE.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejeman veljá: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejeman veljá: Za celo leto 13 gl., za pol leta 6 gl. 50 kr., za četrt leta 3 gl. 30 kr., za en mesec 1 gl. 10 kr. V Ljubljani na dom pošiljan veljá 1 gl. 20 kr. več na leto. — Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema upravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2.

Naznanila (inserati) se sprejemajo in veljá tristočna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniški ulici h. št. 2.

Izhaja vsak dan, izvemši nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 29.

V Ljubljani, v petek 6. februvarja 1885.

Letnik XIII.

Državni zbor.

Z Dunaja, 5. februvarja.

Kongrua.

II.

Kdor je unidan slišal levičarskega poslanca Krausa, ki je z nenavadno navdušenostjo zbornici priporočal, naj že skoraj reši duhovensko kongruo, in kdor ga je slišal govoriti včeraj, mora pač začudeno vprašati: Kam je njegova prejšnja navdušenost prešla? Kje je usmiljeno srce, ki je tako živo čutilo bēdo, ktera slabo plačane duhovne tare? Pač je Kraus tudi danes opisoval težave, trpljenje in pomanjkanje duhovnov po deželi, toda sumničil je višje cerkvene oblasti, češ, da v mešanih okrajih na Českem boljše fare dobivajo samo Čehi, Nemci pa ne. Kraus ne pomisli, da se to godi menda zaradi tega, ker morajo dotični duhovni znati oba jezika; vemo pa, da se Nemci silno neradi učé slovanskih jezikov, zato pa tudi ne morejo in ne smejo zahtevati takih far in služeb, kjer je treba znati obeh jezikov. Toraj so sami krivi, ako se škofija na njih prošnje dostikrat ne more ozirati.

Omenjal sem, da je na desnici zadnji govoril grof Rihard Clam, ki mu ni bilo težko zavračati napačne misli in presodke levičarskih govornikov. Povdarjal je, da so vse strauke med seboj edine gledé materijalnega obsega te postave, a vendar se čudi, da nasprotna stranka neče nasvetovati nobenih prememb, ko ji vendar v odseku noben paragraf ni bil všeč. Iz tega sklepa, da večina vendar ni ravno slabih reči nasvetovala. Govornik je nadalje razpravljal pomen cerkvenega premoženja in dolžnost države skrbeti za materijalne potrebe cerkvene. Ako je Sturm trdil, da je en sam verski zaklad, in da je ta zaklad lastnina države, mu Clam, sklicevaje se na dotična kabinetna pisma odločno odgovarja, da ima vsaka dežela posebej svoj verski zaklad, da so ti zakladi premoženje cerkveno, in da podpora vladina nikakor ne more biti nekako posojilo, ker bi sicer država za gojitev najdražjih in najsvetejših čutil svojih podložnikov opravljala le posel nekake posojilnice. Le modrosti in zmernosti cerkve se je zahvaliti, da se ni še huje pretrgala včez med državo

in cerkvijo, ali modra politika mora to včez zopet napraviti, kakor priporoča resolucija, kar se more zgoditi le v porazumljenji s škofi. Zato priporoča govornik, naj zbornica sprejme to resolucijo in postav. Živahna pohvala donela je govorniku na desni, ko je končal svoj govor.

Za njim je poprijel besedo poročevalec, bivši bogočastni minister Jireček. Razpravljal je sedanje razmere gledé duhovenskih plač in zavračal ugovore levičarjev. Med njegovim govorom bil je v zbornici tak nemir, da govornika niso dosti razumeli celó oni, ki so blizo njega stali, in da je moral g. predsednik zbornici priporočati, naj bo mirnejša, ker sicer poročevalec ne more govoriti.

Za Jirečkom oglašil se je Wurm ter je Sturm odgovarjal, da tirolski deček, kterege je omenjal v svojem govoru, ni bil tepen, ker ni znal česki moliti, ampak ker je bil med molitvijo nemiren.

Potem se je soglasno sklenilo pričeti nadrobno obravnavo. Ko se je pa glasovalo o resoluciji, obsedela je levica in z njo vred tudi Coroninijev klub, ker jim ni prav, da naj se kongrua definitivno vravná v porazumljenji s škofi, in verski zakladi ostanejo premoženje cerkveno.

Pri obravnavi § 1. oglašil se je minister baron Conrad ter je omenjal, da se na podlagi te postave gledé duhovnih pomočnikov plača določuje le za nje, ki imajo sistemizirane od vlade pripoznane službe, ne pa tudi za take, ki bi jih škof začasno kam poslal na pomoč, kjer taka služba ni pravilno ustanovljena. Tudi je vnovič priporočal, naj se zboljšanje plač vpelje le polagoma, ker bo za denarnega ministra težko naenkrat potrebnih denarjev dobiti, ob enem pa je obljubil, da se hoče na najsilnejše potrebe ozirati že letos.

Iz tega ugovarjanja bi skoraj sklepali, da s kongruo ne bo nič, da jo bo zbornica sicer sklenila, a da bo potem kje obtičala, morda v gospodski zbornici.

Ob treh popoldne sklenil je gosp. predsednik sejo; pred sklepom pa se je še prebrala neka interpelacija dalmatinskih poslancev, v kateri pravnega ministra vprašajo, hoče li skrbeti za to, da bodo sodnije v Dalmaciji spoštovale pravice hrvatskega in srbskega jezika?

V današnji seji se je nadaljevala razprava o kongru in je najprej dalmatinski poslanec Vojnovič priporočal resolucijo, naj vlada zbornici predloži načrt za zboljšanje plač grško-nezedinjenih duhovnov v Dalmaciji, kar bi ji prizadejalo samo 11.000 gld. več stroškov. Ravno to je priporočal Mitrofanovič za grške nezedinjene duhovne po družih deželah avstrijskih, potem pa je zopet obširno govoril profesor Lustkandl. Bila je že ena, ko je prišlo do glasovanja in se je sprejel § 1. brez premembe.

Pri § 2., ki določuje plače duhovnom, oglasilo se je zopet mnogo govornikov in sicer 5 zoper in 3 za ta paragraf. Prvi je govoril Klaič in se čudil, da so se za duhovne v Dalmaciji določile manjši plače kakor drugej. Toraj nasvetuje, naj se za tamošnje župnike nasvetovana kongrua od 450 gld. povikša na 500 gld., za kaplane pa od 250 gld. na 300 gld. Težko da bi danes čez ta paragraf prišli, zato zdaj sklenem svoje poročilo.

Politični pregled.

V Ljubljani, 6. februvarja.

Notranje dežele.

Po eni strani strastno preganjana, po drugi zopet v nebesa povzdigovana *vlada grofa Taaf-Feja* ni tako slaba, kakor se od njenih sovražnikov to očita, pa tudi ne zasluži ravno, da bi jo človek, posebno Slovan s demanti okoval. Da bi poslednjega vredna postala, morala bi še mnogo bolj drugačna postati gledé Slovanov in njihovih pravic, kakor je bila do sedaj. Krivico ji pa po drugi strani vsi tisti delajo, ki ji podtikajo namene Nemcem sovražne. Kar je pa res, to se ji mora priznati, da je ona dober državni gospodar, ki ravno s tistimi sredstvi, ktera so bila na razpolago drugim vladam, vendar le več doseže, kakor je bilo to liberalni vladi mogoče. Tudi na zunaj si je pridobila sedanja vlada zaupanje, ali če hočete, državni papirji dobili so več trdne in stalne podlage, kakor so jo kedaj popred imeli. Vničeno je vse lažljivo prerokovanje „N. fr. P.“, ki je dan na dan napolnjevala njene prostore tadaj, kedar je sedanji denarni minister Dunajevski v življenje sklical nove

LISTEK.

Kaj človek skusi, ako peš na Dunaj gre.

(Dalje.)

Kaj ne, dragi bralec! da si si že pri sinočnem poslovu domišljeval o kaki zopetni večerni ali ponočni naši smoli? — In, ako si menil in računil tako, povem naravnost, nisi falil; terno si zadel; — se vé, le zadel, dobil za njo pa nisi — nič!

Naj si toraj bode, da radovednemu čitatelju razložim osodo današnjega večera; morebiti kteremu izvabim iskrico sočutja. Tako je bilo oni večer:

Ker je toraj unstran Gradca že nekoliko manj stopinj do Dunaja ko iz mesta, si hočemo o hladnem večeru nekoliko teh stopinj prislužiti in na večer toraj, namesto v krēmi čas presedati, — „bajd! na kmete spat“. Večerno krilo se bolj in bolj umika nočnemu, ki tudi nas vabi kam „pod streho“. Vedno ubogljivi vabilu „Večernice“, smo bili tudi isti večer. Poprašamo toraj v krēmi po prenočišči; toda — z izgovorom so nas posadili „pod kap“. — „Nič ne

dé!“ — se obrnemo; — „pa kje drugej!“ in — dalje.

Dalje in dalje nas kliče pot, a miče nas le postelja. V bližnji hiši zopet prašamo in prosimo; toda — ravno tako so nam tukaj odgovorili. Poprašamo pri tretji, četrti, pri vsaki, ali — „kaj hoče to!“ — ko nas povsod prav hitro in nekteri še precej trdo postavijo pod kap! Ponujamo plačilo — sklicujemo se na dolgo pot — na temno noč v tujem kraju — na svoje potne liste, a — vse zastoj; nikjer nismo našli postrežljivega srca za popotne, poštene, utrjene, z denarjem preskrbljene kranjske dijake, „Dunajčane“.

Kaj bo? — kaj hočemo? — Kaj tukaj mar nimajo duhovnikov, ki bi ljudem priporočevali o krščanski postrežljivosti do popotnikov? — Ali kak mora pač biti vzrok toliki neobčutljivosti? itd. — S takimi in drugimi preglavicami so ubijamo, in — vedno le hitimo naprej, naprej do druge hiše. Up do prenočišča nam že zginja bolj in bolj, čedalje bolj in slednjič — popolno. — Neki usmiljen človek se nas namreč slednjič usmili, ko nas vidi in po

našem pohajkovanji od hiše do hiše — zdaj na noč, tudi spozná namen našega stikanja. Rekel nam je ta mož prijazno, da nam je popolno zastoj v tej okolici iskati si prenočišča, ker ga gotovo nikjer dobili ne bomo; in povedal nam je tudi vzrok temu. Rekel je bil, da so ravno pretečene dni nam enaki mladi popotniki z enako prošnjo po vasi hodili, in da so oni tisti hiši, kjer so jih čez noč spravili pod streho, svojo hvaležnost izrekli na ta način, da so ono hišo prav dobro okradli. — Zdaj nam je vse jasno in tudi jasno, da v resnici nas tukaj nikjer prenočili ne bodo.

Kaj hočemo zdaj? Nazaj? Naprej? — O, nazaj ja ne! Mi gremo na Dunaj; toraj naprej. A koliko daleč? kako dolgo? V kratkem smo edini in vsi, radi ali neradi, vdali smo se nepripravni besedi: „Fantje! zdaj pa kar celo noč!“ in — prva stopinja, ter druga in tretja itd. je že storjena.

„Nekaj kakega orožja za kaki mogoči napad bi nam pa vendar ne škodovalo!“ si mislimo, in o večerni temi si odrežemo v bližnjem grmu vsak svoj „krépelo“ za mogočega sovražnika. Jaz odprem

državne papirje, tako zvano papirno rento. Ves Izrael klical in prerokoval je takrat pogubljenje državnemu gospodarstvu. Od tedaj je minulo že lep kos časa. Dunajski je še vedno kar je bil, njegovo dete, papirna renta pa raste in se debeli na radost vseh tistih, ki imajo njene kupone. Le še stotinka, in papirna renta dobila bo svojo polno veljavo „al pari“. Kaj takega se pri nas že ni primerilo od tistega časa, ko je avstrijski orel črna svoja krila razprostiral ob nemškem Rheinu in ob laškem Tičinu. Edino takrat imela je Avstrija tolikošen državni kredit, kakor ga ima danes popolnoma na lastnih nogah stoječa. To je vsekako znamenje, da je njena vlada v pravih rokah; dasiravno bi si Slovani še marsikaj od nje želeli.

Liberalnim Nemcem ni nobena laž preostudna, samo če je ugodna, da se ž njo Slovanom zaušnica pritisne, katero po celem svetu čutijo. Ni dolgo, da se je Brnsko glasilo moravskih Nemcev prav debelo in nesramno lagalo, le da je moravske Čehoslovane v jako slabi luči svetu pokazalo. Izmisli si je prav grozovito povest, da je tistne dni, ki je tako neusmiljeno zeblo, prišel reven Nemec zvečer s štirimi otroci, katerih najmlajšega je še v naročju nosil, v slovansko selo Olšan, kjer je za prenočišče prosil. Slovanska trdosrčnost, kakor so nemški listi pisali, mu je gostoljubno in gorko postrežje naravnost odrekla; mož je obrtkal vse duri, a ni mu bilo mogoče najti prenočišča. Prisiljen je bil prenočiti na planem s svojo drobnjadjjo, kjer so razum najmanjšega v plenice povitega otroka vsi — zmrzili. Tako se je pisalo pred dobrim tednom, ravno tadaj, ko je bil tisti veliki mrz. Nam se je povest takoj pri prvem berilu neverjetna zdela in jo iz tega vzroka nismo hotli zapisati. Sedaj pa že prinašajo nemški in slovanski listi z razprtimi črkami tiskane popravke, da je vsa povest od konca do kraja izmišljena. Tudi „Wr. Zeitung“ je danes omenja in pravi, da ji vsake stvarne podpore primanjkuje. Tako je. Le pridno obrekovati in zabavljati, nekaj se vedno prime; karkoli utegne Slovanom škodovati, vse je dobro, samo če služi nemškemu namenom; če je res ali ne, za to se nihče ne briga.

Ogerski brambovski minister je odlok častnega zbora hrvaških častnikov, vsled katerega deželni poslanec in brambovski častnik **Radošević** zgubi častniško dostojanstvo, potrdil, ter se je predvčeranjem dotični ukrep Radoševiću naznanil. Vtemeljen je odlok s tem, da je Radošević podpisal pisanje, čegar vsebina se ne smatra s častniškim dostojanstvom.

Minister Tisza je bil nekaj dni na Dunaji. Dobro ali slabo podučeni (tega ne vemo) hočejo vedeti, da je šel tjakaj na razgovor z avstrijskimi ministri, ki hočejo izdati postavbo, ktera bo zabranila prostoročno poslovanje z dinamitom, smodnikom in drugimi razstrelbinami. Tisza je menda rekel, da je že prav, da še celó vseč bi mu bila taka postavba tudi za narode pod krono sv. Štefana živeče. Dalje so mu na Dunaji namignili, da naj bi tudi po Ogerskem vsaj po nekterih krajih, kakor, recimo v Budapeštu vpeljal izjemni stan. Tukaj si je pa Tisza ušesa zamašil in ni hotel prav nič od tega slišati. Čudno, da ima mož tolikanj sočutja do anarhistov, ki bodo ob svojem času tudi njemu, če tudi je najliberalnejši minister v Evropi, zobe pokazali. Ves svet je že spregledal silno nevarnost anarhistov, le Madjarom neče deska spred oči, katero jim je napačni liberalizem ondí navezal. Tiszi se bodo prepozno oči odprle, da anarhisti niso za današnji svet, le-ta pa ne za nje. Oba sta poleg sebe tako malo mogoča, kakor noč in dan. Kjer je eden od obeh, drugega ni in tudi biti ne more. Amerika, Angleška, še celó gostoljubna Švica spoznala je nevarnost, veliko nevarnost anarhistov, le Madjari je ne vidi.

Vnanje države.

Italija je od Egipta zahtevala dovoljenje, da

bi smela Massano zasesti, preden se je s svojimi ljudmi tjakaj podala. Za vzrok tega zahtevanja navedla je varnost Evropejcev ob rudečem morji živeti. Egipt ji je s prvega zahtevo naravnost odbil; pozneje se je pa vendarle pregovoriti dal in to prej ko ne na angleško prigovarjanje ter bo še celó svoje vojake, katerih ima z 8 topovi 500 ondi, venkaj vzel. Suakim ob rudečem morji hotli so zasesti Turki, in je bilo že vse za odhod pripravljeno. Angleška prijaznost do Lahov je pa tudi tukaj „to svoje“ storila in bodo tudi v Suakim Lahi svoje ljudi postavili. Namesto v Suakim, poslal je Anglež oziroma svetoval je še le, da naj Turčija v Tripolis svojih 4000 mož pošlje. Peljali se bodo tjakaj na dveh parnikih „Sultanieh“ in „Istambul“. Pravijo, da Turčija zato tolikanj ljudi v Tripolis pošilja, ker se boji od laske strani kakega napada in pa vpora samega med Arabci, ki se bodo zaradi laškega nasilstva dvignili. V Florenci se pa nekaj menijo, da misli laški vojni minister celo armado kviško spraviti zaradi črnega dela sveta, ki se Afrika imenuje.

Na **Francoskem** se je pričela debata o varstveni carini, ktera naj bi se na vpeljavo ptujega žita nastavila. Kakor povsod, ste tudi tukaj dve stranki; ena varstveno carino nezmerno hvali češ, da bo onemoglemu kmetijstvu zopet na noge pomagala; druga stranka se ji pa zopet z vso silo vpira in si prizadeva dokazati, da bode vsled te carine le tisti prizadet, kdor je prisiljen živež kupovati, kmetje bodo pa njeno dobroto vrlo malo čutili. Na Francoskem namreč za 80 milijonov frankov več živeža potrebujejo, kakor pa do doma pridelajo. Vsa ta velika svota mora se toraj od drugod pripeljati in to je vzrok, da bode carina vedno le povžitnika silno zadela. V 14 letih so imeli samo jedno tako letino, da so doma toliko pridelali, kolikor so potrebovali in še nekaj več. Dobiček znašal bo ves okoli 18 milijonov frankov, koristil bo pa edino le veliko-posestnikom, katerih je blizo 80.000. Mali kmet, ki dostikrat toliko ne pridelal, kolikor za-se potrebuje, bo pa huje prizadet, kakor je sedaj. Tudi je jako nevrjetno, da bi carina kmetijstvo povzdignila, resnično pa je vse skozi da se zaslužek pri tem ne bo prav nič zboljšal. 7.200.000 ljudi bo trpelo, da se bo 1.200.000 ljudem morda nekoliko pomagalo. V ožgled takošnih okoliščin je pač malo upanja, da bi francoske kamore sprejele varstveno carino na vpeljavo žita. Pač bi bilo pa vse drugače, če bi stvar ravno nasprotno podoba imela.

Izvirni dopisi.

Z Dunaja, 5. februvarja. (*Strossmayerjeva sedemdesetletnica.*) Slavni Strossmayer, biskup Djakovski in iskreni rodoljub hrvatski, obhajal je včeraj svoj sedemdesetletni rojstni dan. Prava slovesnost vršila se bode še le 8. septembra, vendar pa so že včeraj slavnemu možu od vseh strani dohajale čestitke, ki so najboljši odgovor na sumničenja in napade, ki od madjarske strani leté na odločnega rodoljuba, na prvega sina naroda hrvatskega. Tudi slovanski poslanci našega državnega zbora so mu pri tej priliki telegrafično čestitali in sicer vsi brez razločka, Dalmatinci in Slovenci, Čehi, Poljaki in Rusini. Telegram, ki so mu ga poslali jugoslovanski poslanci, glasil se je tako-le: „Radujemo se, da ste sretno dočekali sedemdesetu godinu života. Želimo, da Vas Bog udrži zdrava, čestita još mnoga ljeta, da vidite uspeh rodoljubnih nastojaj u korist miloga naroda. Živili!“

Tukajšnjim listom se telegrafično poroča, da so tudi Zagrebško vseučilišče, jugoslovanska akademija, Matica hrvatska in druga razna društva Strossmayerju poslala skupen telegram, v katerem mu čestitajo k sedemdesetletnici. V Djakovem so mu bili napravili bakljado, pri kateri je kanonik Vois preslavljal zasluge „velikega biskupa“ in omenjal obrekovanj, ki nanj leté. Pa kakor kletev Bileamova, tako se bode tudi to obrekovanje spremenilo v blagoslov za Hrvatsko. Strossmayer je odgovarjal, da ga obrekovanje in sumničenje ne moti, naj ono prihaja od kjerkoli hoče. Vest njegova je mirna, kjer je ne teži nobeno cerkvi ali domovini škodljivo dejanje. Karkoli se mu bode pripetilo, prenašal bode potrpežljivo, ker bode na ta način še podobnejši svojemu križanemu Zveličarju, in bo še več koristil narodu. „Pozor“ imel je včeraj poseben članek, v katerem omenja, da letošnje leto je za Hrvatsko posebno pomenljivo, ker se v njem obhaja tisočletnica Metodova, petdesetletnica novega vzbujenja hrvatske književnosti in sedemdesetletnica Strossmayerjeva.

Zuano je, da je Strossmayer Madjarom trn v peti, in obrnili so se, kakor se je nedavno nekemu tukajšnjemu listu iz Rima poročalo, celó v Rim do papeža, da bi ga odstavili. Pa italijanski list „Voce cattolica“ pravi, da v Rimu tej želji Madjarov ne bodo vstregli, ker je nezaslišano, da bi kakega škofa odstavili samo zaradi tega, ker se njegova politična načela ne strinjajo z načeli stranke, ki je ravno sedaj v sosedni deželi na krmilu.

Iz Trsta, 5. januarja. „Zora“ je lepo ime, kdo se jo ne razveseli, ko v jutru lepi dan obeta. Pevsko društvo od svetega Ivana „Zora“ se je minulo soboto slovesno odprlo. Koncert, katerega je dalo to društvo v Rossetijevi dvorani, bil je v resnici slovesen. Nastopilo je prvokrat javno z vso pohvalo. Že predpoludne vihrala je slovenska trobojnica v sred mesta, nad vratmi dvorane, kar je lahomom povod dalo, da so pisarili v svojih umazanih listih ter policijo na pomoč klicali, ker oni ne smejo razobesiti pri nobeni priliki več njih puntarskih rudečih zastav.

Akoravno ni bilo ugodno vreme, vendar se je zbralo občinstva do 300 oseb; pa kar je najlepši bilo, okoličani so takrat došli (ženske in moški) v narodnih opravah. Dvorana je bila primerno z narodnimi barvami okinčana, oder okusno pripravljen s trobojnim zagrinjalom. Točno ob 9. uri nastopi predsednik Udovič, prost kmet, ko je orkester prej zaigral „Naprej“, ter pozdravi v kratkih besedah došle goste. Pevci so peli vse točke izurjeno dobro. Slavnostni govor pa je bil po pravici eden najbolj navdušenih točk. Kreпки mladeneč Negode, narisal je v lepih potezah namen društva tako goreče, da mu je ploskanje in živo odobravanje večkrat govor pretrgalo. Tudi gospodična Germek deklamovala je Gregorčičevo „V pepelnici noči“ prav izvrstno, kajti z dušo navdihovala je vsako besedo in tako predstavila ubogi naš narod v prihodnosti.

Ko je pa nastopil mešani zbor, 18 deklic od 15- do 18letne starosti v svojih krasnih narodnih opravah, zagromel je dolgotrajajoč „živio“ in plosk. Pel je ta do 50 glasov močni zbor Carlijevo „Slavjanka“, ktera se je morala trikrat ponavljati. Potem je sledil ples.

zopet svoje orožje, Ljubljanski pipec, in — kakor prvo noč, zopet nocojšnjo sem „ulanec.“

Vse okoli nas počiva; vse spava sladko, le kaki čuk začuka ali kaka sova zaskovika po bližnjih gozdih, drugače pa „nič miru ne drami tihega“; pač — naše stopinje, ki po trdi cesti kaj otožno odmevajo, še bolj otožno pa nam, — vsaj meni, ki Morfeja prav rad in zelo spoštujem, v našem srcu odmeva pa hudobija onih tatvinskih ljudi, ki so nam poštenim odvzeli sladki nočni počitek.

Lahko si misliš, dragi bralec! da smo le tiho stopali drug poleg drugega, kajti pot od jutra do zdaj bila je že dolga in zdaj nas čaka še celó — nočna pot. Kako bi nam bil pač vstregel kaki kotiček, bodisi katerikoli ali kakoršnikoli! A — pod smreko le nismo hotli! — „Divja zver bi nas utegnili motiti!“

Dalje in dalje gremo; že je odbila 11. ura, toraj že stopamo v zadnjo uro: proti polunoči, in — na kako mogočo srečo že več ne mislimo; ves up nam je pošel in zopet dalje hitimo po temni noči, da bi prej ko prej došli „beli dan“.

A stoj! — Kaj je to! Kaj hoče to! — „Slišiš? Slišiš?“ si septamo eden drugemu, ko menimo od

daleč čuti glasove, ki so, ko da bi pribajali od godbe. Zdaj pa zdaj postojimo; bolj in bolj poslušamo, in — „da! da! ti so godbeni glasovi; morebiti je tukaj kje svatba; fantje! — le urno, morebiti nas še celó povabijo k mizi“ itd. — si prigovarjamo v tem veselji, da so tukaj v prvem obližji ljudje še po konci.

Nismo se motili; pa — vendar smo se znabiti. Ko pridemo do one hiše, iz ktere so doneli tje v nočno tihoto godbeni glasovi, zapazimo luč v hiši; vrata so bile sicer zaprte, a ne s ključem. Brez pomislika vstopimo. In — čudovit prizor! Hiša je bila natlačena z ljudmi obojega spola, katerih nekateri so se, pri kapljici sedé, že precej glasno razgovarjali, drugi pa precej urno gibali po sobi; njihovi ples nas je kar za vrata postavil. Brž smo spoznali, da ženitnina že ni; kajti plesalci in plesalke so bili — e tutti quanti — precej razmršenih obrazov; ker ni bila ženitnina, nas tedaj tudi k mizi povabili niso; v tem smo se toraj goljufali. Pa nič ne dé — si v mislih prigovarjamo, — mi iščemo in želimo le prenočišča.

Ko mi tako stojimo za vratmi, ter ples dalje trpi in se nihče za nas ne zmeni, moramo toraj

mi za te ljudi se zmeniti ter razodeti njim svoje želje. Dobro! A kdo bi pričel to delo? Eden drugemu odzivamo to delo in naposled, ko je godba utihnula in so plesalci se razpršili, praša „Dunajčan“ Anton:

„Kdo je pa tukaj hišni gospodar?“ — Vse tiho postane po tem vprašanji. In ne le tiho! Smrtna tihota nastane za trenutek v tem Babilonu. Vsi imajo, nekako oplašeni, v nas, pri vratih stoječe, svoje oči vprte!

„Kaj bo to?“ — zdihujemo; in šumi nam že po udih; srce nekako boječe vdarja, ter vdarja vedno krepkeje. Res smo bili mi trije; in jaz sem z „Dunajčanom“ Francetom kakor žandarm čuval našega govornika, — vsi z onimi krépelci v roki; toda — kaj hoče to! Najmanjši pih bi nas bil popihal nazaj med zvezde: sestrice!

„Kdo je tukaj hišni gospodar?“ — vpraša Anton v drugo; in — vse je še bolj tiho. Meni je že vroče prihajalo; ni veliko manjkalo, da je nisem skoz vrata popihal v temno noč nazaj.

Akoravno nam je pa že gorko postalo, vendar ni bila ta vročina že tolika, da bi nas bila raztopila; vnovič se nam oživi pogum; saj je pa dobro

„Indipendente“ se je jako jezil, da si drznejo Slovenci skruniti Rossettijevo dvorano, kjer je pokojni pisatelj delal in pisal o Tržaških Italijanih (?), da se je gotovo v grobu obrnil itd. Kdo bi se ne smejal tem irredentovskim patronom, kateri so začeli javkati po mačje, ker se naš narod prebujal in neče več nositi jarma lahonskega, ter neče po nikakoršni pretezi na irredentovki koran slušati, ampak se dviga prosto, tirja srčan svoje pravice na svoji zemlji.

Za „Zoro“ prišla je „Vila“ na dan. V Skednji namreč je drugi dan v nedeljo imelo tamošnje pevsko društvo „Vila“ svoj koncert. V lepi veliki dvorani, ktera je bila skoro z bršlinovimi venci pokrita in s trobojnicami natakajena, rezlegali so se krepki glasovi močnega pevskega zbora.

Pridi sem v Skedenj, lahenčič, čul boš, da se ne dá z irredentovskim novim društvom „cikorija“ v okolici pri poštenih narodnjakih ničesar opraviti. Tudi tu je sledil ples, mladina se je sukala, možaki pa so pri kaplici „domačega“ pretresovali delo prihodnjih volitev.

V Trstu pa se je ustanovilo pevsko društvo „Preširen“, pa to društvo nima tacega pomena, ker so pevci „Delavskega podpornega društva“ in so večinoma že stari pevci, katerim pomanjkuje mladega naraščaja in organizacije. Naj bi se bil ta oddelek, ker jih je le malo, rajše „Zori“ priklopil. Sicer pa lahko rečemo Tržaški Slovenci: „E pur se mouve“, naj se lahoni še tako repenčijo. J.

Iz Celja, 31. januarja. (VI. letno sporočilo katoliškega podpornega društva za leto 1884.) (Konec.) 23. novembra t. l. se je obhajal občni zbor katoliškega podpornega društva. Podpisani udje so bili za prihodnja 3 leta izvoljeni v društveni odbor, oziroma kot pregledovalci računov.

Božična veselica se je vršila četrto adventno nedeljo v poslopji šolskih sester in sicer s petjem in prednašanjem. Obdarovanih je bilo 162 dečkov in deklic iz okoličanskih šol.

Vsem našim dozdanjim društvem prijateljem in dobrotnikom se še prav srčno zahvaljujemo za njihove blage darove. Prosimo, naj nam ostaneje zvesti tudi v novem letu. Naj pristopijo v naše društvo tudi drugi, katerim je mar za podporo naše šolske mladine!

Dohodki in stroški:

Dohodki l. 1884:

Premilostljivi gospod knez in škof Lavantinski v popolno poravnaje izposojenega denarja na poslopje šolskih sester	275 gld. —	kr.
Za nakup podučnih pripomočkov so darovali prevzvišeni gospod knezoškof	48 „ —	„
Iz zapuščine pokojnega Martina Žnidarja	89 „ 72	„
Vplačana ustanovna	90 „ —	„
Redni letni udje, ki plačujejo na leto najmanj po 2 gld.	677 „ 96	„
Podporni udje vsaj s 52 kr. na leto	60 „ 60	„
Slavna Celjska posojilnica*)	60 „ —	„
Odnesek	1301 gld. 28	kr.

*) Kakor smo že omenili, je slavna Celjska posojilnica darovala tudi 65 gld. sirotinskemu zavodu katoliškega podpornega društva — skupaj toraj 125 gld.

znan kranjski pogum in so tudi dobro znani kranjski fantje; in — v obnovljenem pogumu stopi Anton do srede hiše, ter nekoliko oistreje vpraša v tretje:

„Ja! kdo je pa tukaj hišni gospodar?“ In — zdaj še le se izza mize vzdigne neki možak, ki se predstavi nam kot hišnega gospodarja. No! zdaj bomo še le dalje zmeniti se mogli. In naš Anton nadaljuje:

„Popotni smo; nikjer ne moremo prenočišča dobiti; ali bi morebiti zamogli pri vas čez noč ostati?“

Na te besede se je celi družbi odvalil kamen od srca; dobro smo to spoznali; in ta gospodar nam hoče tudi željo spolniti, le:

„Postelje nimam“, pravi, — „ako se pa zamorete zadovoljiti na slami, v skednu, pa lahko in rad postrežem!“

„Dobro! Dobro! Hvala!“ „In za zdaj prosimo še malo večerje, ker pot je bila že dolga, predolga za danes!“ — pravimo dalje in se pritismemo tje k vogalu mize, ko so nam gostje nekoliko prostora naredili.

(Dalje prih.)

Prenese	1301 gld. 28	kr.
Izvanredni darovi po visoko častitem kn. šk. konzistoriji	108 „ —	„
Blag. grofinja Rumerskirch	50 „ —	„
Letne obresti od dveh državnih obligacij	84 „ —	„
Vsi dohodki l. 1884	1543 gld. 28	kr.
Gotovina od leta 1883 (vsled zadnjega letnega računa) v blagajnici	154 „ 76 1/2	„
Gotovina v Celjski posojilnici	162 „ 75	„
skupaj	1860 gld. 79 1/2	kr.

Stroški l. 1874:

Nagrada č. šolskim sestram	720 gld. —	kr.
Za kurjavo (drva in premog).	143 „ 32	„
Mizarska, ključarska in lončarska dela in popravila	46 „ 79	„
Zavarovanje šolskega poslopja in pohištva in dimnikarju	17 „ 66	„
Učni pripomočki, knjige, pisane in risane, tiskanje lanskega letnega sporočila in raznih vabil	98 „ 23	„
Davki od šolskega poslopja in vrta	65 „ 27 1/2	„
Nagrada č. g. katehetu, venec pokojnemu gosp. Laškemu nadžupniku, razni stroški	122 „ 06	„
Doklada za nakup božičnih daril iz društvene blagajnice	150 „ —	„
skupaj	1363 gld. 33 1/2	kr.
Če od dohodkov s	1860 gld. 79 1/2	kr.
odštejemo stroške s	1363 „ 33 1/2	„
ostane 31. decembra 1884	497 gld. 46	kr.

Sirotinski zavod*)

katoliškega podpornega društva:

Dohodki	322 gld. 64	kr.
Stroški za sirotinsko kuhinjo	59 gld. 57	kr.
Donesek za nakup božičnih daril	133 „ 64	„
ostane v blagajnici	129 gld. 43	kr.

Imetje sirotinskega zavoda:

Obligacija po kurzu 2. jan. 1884	82 gld. 10	kr.
V posojilnici	97 „ 03	„
V blagajnici	32 „ 40	„
skupaj	211 gld. 53	kr.

Premoženje

katoliškega podpornega društva koncem leta 1884:

Dve obligaciji à 1000 gl. po kurzu 2. januarja 1884	1642 gld. —	kr.
V posojilnici Celjski z obrestmi vred	323 „ 96	„
V blagajnici	173 „ 50	„
Imetje „sirotinskega zavoda“	211 „ 53	„
Skupno premoženje katol. podp. društva	2350 gld. 99	kr.
V Celji, 10. januarja 1885.		

Odbor katoliškega podpornega društva:

Jožef Žičkar, predsednik; Miha Žolgar, predsednikov namestnik; Anton Šlander, blagajnik; Ljudevit Hudovernik, tajnik; Konrad Vašič, Frančišek Krašovic, Frančišek Lipovšek, Karol Šah, Frančišek Kmecl, odborniki. — Ivan Krušič, Miha Vošnjak, Jožef Levičnik, pregledovalci računov.

Domače novice.

(Dnevni red javne seje mestnega odbora), ktera bo v soboto 7. februarja 1885 ob 6. uri zvečer v mestni dvorani. 1. Naznanila prvosedstva. — 2. Volitev po jednega člana namesto izstopivšega občinskega svetnika dr. Josipa Drča: a) v policijski, b) v šolski, c) v vodovodni odsek, d) v mestni šolski svet, d) v klavnično ravnateljstvo. — 3. Stavbinskega odseka poročilo: a) o stavbinski črti za gradnjo nove hiše „pri zaponi“ v Šelenburgovih ulicah; b) o Nikolaja Ronerja prizivu gledé gradnje nove njegove hiše na Emonski cesti; c) o načrtu, po katerem naj bi se preložila Gruberjeva cesta. — Tajna

*) Ta razdelitev društvenega premoženja v redne dohodke, s katerimi se poravnajo stroški za sesterne deklisko šolo in pa v izvanredne dohodke, s katerimi pobotamo stroške za hrano, obleko in obutev okoličanskih učencev in učenk, se je priporočala iz mnogih vzrokov in se je zraven društvene blagajnice osnoval poseben „sirotinski zavod“.

seja. Združenega personalno-pravnega in finančnega odseka poročilo o neorganizovanji magistratnih uradov. Eventuelno: Šolskega odseka poročilo a) o oddaji jednega izpraznjenega mesta cesar Franc Josipove ustanove za ubožne učence Ljubljanske realke; c) o letnem poročilu o Ljubljanskih mestnih šolah.

(Čast. člani Ljubljanske čitalnice) se opozorjuje in vljudno vabijo na prihodnji in poslednji plesni venček v predpustu v nedeljo 8. febr.

(Imenovanje.) C. k. vladni kancelist g. Andrej Kramar imenovan je za c. k. okrajnega tajnika.

(C. kr. poštni asistent), g. Adolf Rohrmann, zamenil je svojo poštno službo z ono c. kr. vladnega kancelista.

(Umrli je) čast. g. Karol Terjašek, kaplan pri sv. Martinu na Paki 24. m. m. z naglo smrtjo. R. I. P.

(Nesreča) bi se bila prav kmalu prigodila na Tržaškem tovornem kolodvoru v soboto zvečer. Manjkalo je sicer še vse, to „vse“ pa ni bilo nič daljše, kakor eden ali dva koraka. Tovarni vlak je ondi prerival vozove; pri tem poslu zašel je mašinist z lokomotivo na zaprt tir, ki ima na konci zid postavljen. Mašina buti ob zid, ki se je seveda takoj razsul, in se še nekako poldrugi meter dalje pelje. Ko bi se bila kolesa le še dvakrat ali trikrat zavrtela, pa bi se bila mašina na cesto prekopicnila, ki v Barkovlje drži. Mašinist je bil pozabil ob pravem času par zapreti.

(Savinjska posojilnica v Žavci) je lani imela 79.293 gld. 71 kr. izdatkov in ravno toliko prejemkov, ves promet znašal je toraj 158.787 gld. 42 kr. Dne 8. t. m. ob 3. uri popoldne ima svoj občni zbor ter vabi svoje ude vdeležiti se. Volil se boče novi odbor.

(Zastrupiti) hotla je z mišnico Jera Lešnik svojega moža, Gregorja Lešnika v Št. Jarneji nad Mahrenbergom, ko je po 6 letih zopet k njemu prišla. Mož je strup še o pravem času iz sebe spravil in ženo sodnji izročil.

(Ljudske knjižnice) III. zvezek nadaljevajoč povest „Zlata vas“ izšel je ravnokar v Mariboru in se je jel razpošiljati.

(Slaven kranjski riborejec.) Josip Svetič, rojen na Kranjskem, bil je do zdaj vodja največjemu evropskemu zavodu za umetno rejo rib v Scharnstedtu na Hanoveranskem, a zdaj vzprejel je še bolj častno mesto v severni Ameriki. Gosp. Josip Svetič je jeden najboljših zvedencev v umetni riboreji.

Razpis volitve za trgovinsko in obrtno zbornico v Ljubljani.

Podpisana volilna komisija daje volilecem trgovinske in obrtne zbornice v Ljubljani na znanje, da se boče pred volilno komisijo vršila volitev ali z ustnim glasovanjem ali z osebnim oddajanjem napisanih glasovnic 16. dan marca 1885 od devetih popoldne do petih popoldne v magistratni dvorani v Ljubljani. Ob 5. uri popoldne se boče to glasovanje tudi končalo.

Ako se volitev vrši z določenim glasovanjem do volileev podpisanih glasovnic, morajo napisane in podpisane glasovnice z izkaznicami dospeti k obrtnemu oblastvu prve stopinje (na deželi k c. kr. okr. glavarstvu, v glavnem mestu Ljubljani pa k mestnemu magistratu) tistega kraja, kjer je podjetje, zadnji čas do 12. marca 1885.

Volilna komisija opozoruje, da se od volileev naravnost volilni komisiji poslane glasovnice ne bodo sprejemale.

Glasošetje boče volilna komisija 16. marca 1885 začela. Na glasovnice med glasošetjem dospete se ozira samo tadaj, ako so bile pravočasno oddane pri obrtnem oblastvu.

Volitev se vrši javno. Volileu se daje, kakor je že zgoraj omenjeno, na izvoljo, da voli ali

- ustno, ali
- da svoje može na glasovnici napisane sam podá volilni komisiji, ali
- da s svojim imenom podpisano glasovnico, priloživši jej izkaznico, oddá obrtnemu oblastvu prve stopinje, ktero obe pošlje volilni komisiji. Glasovnice se smeje odprte ali zaprte oddajati ali dološiljati. Na zaprtih glasovnicah mora biti zunaj zapisano ime volilečev.

Tisti volileci, kateri volijo tako, da dološiljajo napisane in podpisane glasovnice, morajo svoje glasovnice z izkaznicami vred v določenem roku oddati

ali doposlati obrtnemu oblastvu I. stopinje tistega kraja, kjer je podjetje. Take glasovnice z izkaznicami vred se smejo dopošiljati po c. kr. pošti, po c. kr. davčnih uradih, ali po občinskih uradih, ali po posebnih poslih.

Po preteku določenega roka obrtnemu oblastvu dospele glasovnice se ne smejo nič več vzprejemati.

Zgoraj navedene tiskovine (izkaznice, glasovnice, razpis volitve), kakor tudi vse vloge volilcev pošiljajo se volilni komisiji po pošti poštarine proste, ako imajo na adresi pristavek: „V volitvenih zadevah trgovske in obrtne zbornice v Ljubljani.“

Volilci trgovskega odseka, in sicer: volilci I. in II. volilnega razreda volijo vkup 6 pravih članov, volilci III. volilnega razreda pa 4 prave člane.

Volilci obrtnega odseka, in sicer: volilci I. volilnega razreda volijo 2, volilci II. volilnega razreda volijo 10 in volilci III. volilnega razreda volijo 2 prava člana.

Vsaka volilna kategorija (volilni razred) voli sama za-se njej pripadajoče število pravih članov. Opozoruje se pa tu posebno, da morajo volilci vsake kategorije ali vsacega razreda svoje zastopnike le iz onega razreda voliti, v kateri imajo sami pravico voliti.

Volilna komisija opozoruje še na sledečo določbo volilnega reda:

Aktivno volilno pravico imajo tisti člani trgovskega in obrtnega stanú, kateri uživajo vse državljske pravice ter v zborničnem okraji samostojno ali kot javni družniki (po čl. 85 in 99 trgovskega zakonika) trgujejo, obrtujejo in rudarijo; potem tiste osebe, ktere kot načelniki ali ravnatelji vodijo trgovska ali industrijalna delniška podjetja (§ 7., odstavek 1. zakona z dne 29. junija 1868, drž. zak. št. 85), ako se od omenjenih podjetij plačuje v § 7., odstavku 2. navedenega zakona, oziroma v § 2 volilnega reda zaznamenovani davčni znesek.

Plačevanje mérovine se gledé utemeljitve volilne pravice in v uvrstitve v volilne kategorije (volilne razrede) jednači s plačevanjem dobitkovine.

Ako imajo ženske ali take osebe, ki so pod zakrilstvom (varuštvom) ali skrbstvom, same v svojih rokah kako trgovino ali kakšen obrt, izvršuje volilno pravico v njih imenu opravitelj njih trgovine ali njih obrta (§ 7., odstavek 4. zakona o trgovinskih zbornicah).

Rudarske družbe, pridobitne in gospodarske zadruge, društva, skupni imetniki svoboščin in vse take skupne osebe imajo samo po jeden glas.

Volilno pravico izvršuje tista oseba, kateri po zakonu ali ustanovili pristopi zastop podjetja.

Izvoljeni smejo biti tisti trgovci in obrtniki, kateri so avstrijski državljani, so navršili 30. leto svoje dobe, imajo že vsaj tri leta vsa svojstva za aktivno volilno pravico ter stalno domujejo v zborničnem okraji.

Niti voliti, niti izvoljeni biti ne morejo tisti, kateri po obstoječih zakonih ne smejo v občini niti voliti, niti izvoljen biti (§ 7., odstavek 10. zakona o trgovinskih zbornicah).

Razen tega ne morejo izvoljeni biti: trgovci, kateri so prišli v konkurz, dokler zopet ne udobijo sposobnosti (§§ 246. in 253. konkurznega reda z dne 25. decembra 1868, drž. zak. št. 1. iz l. 1869).

C. kr. volilna komisija za trgovinsko in obrtno zbornico v Ljubljani.

Razne reči.

— Z Dunaja poroča „Vaterland“ o poskusnem umoru, ki sta ga dva hudodelca Jakob Klein in Nace Julinek pri belem dnevu ob 11 dopoldne nad vdovo Chomiak doprinesli mislila, da bi jo bila potem oropala. Le-ta gospa se je vsled vedno večega števila ropov in umorov, ki se na Dunaji godé, silno bala hudobnih ljudi in si je zato dala napraviti pobišni telegraf, kterege je iz svoje spalnice v hišnikovo stanovanje napeljala. S hišnikovimi se je dogovorila, da se ga bo le tedaj posluževala, kedar bo kaka nevarnost. 3. t. m. se res telegraf oglasi in hišnika oba vsa prestrašena hitita v prvo nadstropje k Chomiakovi, kjer so pa duri zaprte. Ker nihče ne odpre, se jih polasti grozna misel, da se je tukaj hudodelstvo, morda še celo umor doprinesel. Hišnik hiti na dvorišče, kjer lestvico k oknu pristavi, da bi po tem potu v sobo prišel. Ravno je hotel okno vtreti, ko se od znotraj samo odpre in mu neznan lopov revolver nasproti pomoli, rekoč, da ga bo takoj vstrelil, kakor hitro se bo predrznil ного v sobo postaviti. Hišnik se

zboji in zopet doli zleze. V tem trenutku sta jo pa že roparja po stopnicah pripihala in sta na ulice planila. Na krik, ki sta ga hišnika zagnala, jeli so ljudje za roparjema teči. Julinek je všel na ta način, da je naglo smuknil v neko vežo, kjer si je na stopnicah suknjo slekel in pokrivalo proč vrgel, takoj na to pa na ulice stopil in se med preganjalce pomešal, s kterimi je dalje tek. Misli so, da je kak delavec in so ga pustili. Druzega, Jakoba Kleina so se pa z veliko težavo in nevarnostjo za življenje polastili. Kakor nekdanj Stellmacher in Kammerer, tako je on z revolverjem v roki tek in ni nobenega k sebi pustil. Naposled ga nek voznik od zad doseže in ga z veliko silo ob hišo trešči ob enem mu pa revolver iz rok zbije. Šestkrat je bil nabit. Roparja so potem prijeli in k policiji gnali. Med potom so ga pa ljudje topli, kolikor so ga le zamogli. Pri sodnji je povedal napačno ime; toda tudi to mu ni pomagalo, kajti že popoldne so za pravega izvedeli; namreč, da je to ravno tisti Jakob Klein, ki je še le meseca novembra lanskega leta iz devetletne ječe prišel. Julineka pa je prijel nek detektiv v Margaretinem predmestju o polnoči, kjer ga je po siloviti obrambi premagal in na policijo odgnal. Julinek je krovec in je v prvem nadstropju stanoval, kjer je imel tri sobe, kabinet in kuhinjo. Po stanovanju bi ga bil človek za premožnega sodil. vendar temu ni bilo tako, kajti bil je silno zadolžen in to ga je napotilo na pot zločina. Ker je tudi pri vdovi Chomiak oskrboval postrešne poprave je bil z njo znan in je tudi njene razmere poznal. Gospa Chomiak ima več ran na glavi, vendar je upanje, da bo ozdravila. Roparja sta jo z žico od brzojava zadaviti mislila, ktero sta ji že okoli vratu navila. Morda ji je ravno to rešilo življenje.

— Katoliška zavest med Čehi raste od dne do dne. Eden izmed najboljših dokazov je ta, da se je začelo tudi med vseučiliščniki Praške univerze gibanje, ki bo, — ako ne bo posebnih zadržkov — za ves česki narod velikega pomena. Kakor poročajo česki listi se snuje v Pragi katoliško akademično društvo, kakoršno je skoro na vseh nemških univerzah, v Avstriji pa do zdaj le v Innsbrucku in na Dunaji. Dunajsko, kakor tudi Tirolsko društvo se imenuje „Avstrija“. Kake važnosti so taka društva na katoliški podlagi, ve vsakdo, ki je prepričan, da je onega prihodnost, kogar je mladina, poleg tega pa tudi ve, koliko nevarnosti v dušnem oziru preti mladini v velikih mestih. Zato so Čehi že dolgo časa delovali za tako društvo, a kakor vsaki dobri stvari, stavile so se tudi njihovim željam mnoge zapreke, ki so pa zdaj menda premagane. Kdaj bomo tudi mi Slovenci tako srečni, da bodo naši vseučiliščniki udje kakega katoliškega akademičnega društva! Za zdaj bi nas veselilo, ko bi mogli poročati, da je le kateri Slovenec ud katoliške „Avstrije“. Prepričani smo namreč, da društva, če tudi osnovana na narodni podlagi, kterih pa ne prešinja verski duh, ravno toliko veljajo, kakor narodnost brez vere ali pa še proti veri.

Telegrami.

Rim, 6. febr. Laška vlada odgovarja na turška očitanja češ, da je žalila vrhovno oblast sultanovo ob rudečem morji po zasedanji

nekterih krajev ondi, da se je to moralo zgoditi zaradi javne varnosti. Poleg laške zastave razvili bodo Lahi ondi tudi še egiptovsko.

London, 5. febr. Chartum je prišel Mahdiju v roke na 26. jan. Ko je Wilson na 28. tječaj prišel, našel ga je že v sovražnikovih rokah; toraj mu ni družega kazalo, kakor vrniti se. Mahdijevci so od obeh strani Nila streljali nanj. Na vso nesrečo so se mu parniki razbili. Wilson se je z vojniki na nek otok rešil, kamor so mu druge parnike na pomoč poslali. Kaj je z Gordonom, se prav nič ne vé.

Umrlí so:

2. febr. Jožef Merzlikar, delavčev sin, 4½ leta, Tržaška cesta št. 20, oslovski kašelj.
3. febr. Robert Loos, železniškega kondukterja sin, 2 mes. sv. Martina cesta št. 11, otrpnjenje pljuč.
4. febr. Celestina Lapajne, uradnikova vdova, 63 let, Hrenove ulice št. 3, oslabljenje.

V bolnišnici:

2. febr. Franc Dolenc, ševljár, 30 let, jetika.
3. febr. Jakob Turšič, delavec, 44 let, pljučni emphysem.

Tuji.

4. februvarja.

Pri **Malič**: Reimann, Lupini, trgovca, z Dunaja. — F. Katkič, kr. vpok. uradnik, iz Belovara. — Julij Bučar, c. kr. auskultant, iz Novega mesta.

Pri **Stonu**: Epstein, trgovec, z Dunaja. — Ljudevit Plešeh, trgovec, iz Budapešte. — Sonnenberg, trgovec, iz Siska. Alojzij Bolf, s soprogo, iz Trsta. — Anton Mordai, zasebnik, iz Köflacha. — B. Globočnik, trg. pot., iz Kranja. — Albin Omahen, zasebnik, iz Kranjske gore.

Dunajska borza.

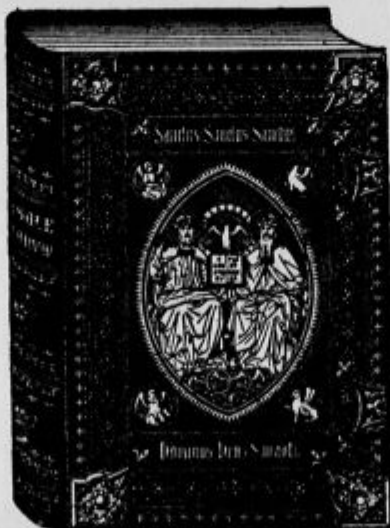
(Telegrafično poročilo.)

6. februvarja.

Papirna renta po 100 gld.	83 gl. 45 kr.
Sreberna „renta“	84 „ — „
4% avstr. zlat. „renta“, davka prosta	106 „ 70 „
Papirna renta, davka prosta	99 „ — „
Akcije avstr.-ogerske banke	867 „ — „
Kreditne akcije	304 „ — „
London	123 „ 70 „
Srebro	— „ — „
Ces. cekini	5 „ 80 „
Francoski napoleond.	9 „ 76½ „
Nemške marke	60 „ 30 „

Od 5. februvarja.

Ogerska zlat. renta 6%	— gl. — kr.
„ „ 4%	98 „ 60 „
„ papirna renta 5%	94 „ 40 „
Akcije anglo-avstr. banke	200 gld. 105 „ 50 „
„ Länderbanke	104 „ 50 „
„ avst.-oger. Lloyd v Trstu	563 „ — „
„ državne železnice	308 „ 75 „
„ Tramway-društva velj. 170 gl.	213 „ 25 „
4% državne srečke iz l. 1854	250 gl. 127 „ 75 „
4% „ „ 1860	500 „ 138 „ — „
Državne srečke iz l. 1864	100 „ 174 „ 25 „
„ „ 1864	50 „ 172 „ 50 „
Kreditne srečke	100 „ 177 „ 75 „
Ljubljanske srečke	20 „ 23 „ — „
Rudolfove srečke	10 „ 19 „ — „

„MISSALE ROMANUM“

izdaja l. 1884

s Proprijem

stane vezan:

- a) v črnem usnji z marmorirano, rudečo ali zlato obrezo 20—24 gld.;
- b) v rudečem šagrinu z zlato obrezo 25 gld. (ta vez odlikuje se posebno po svoji ličnosti);
- c) v finem rudečem šagrinu z jako okusnim zlatim vtiskom in zlato obrezo 30 gld.;
- d) v finem rudečem šagrinu z zaponami in rosetami iz novega srebra 35 gld.;
- e) v finem rudečem šagrinu z novosrebrno okovo 37 gld. 50 kr.;
- f) v finem rudečem šagrinu z zlatim vtiskom in barvanimi ulogami, s popolno okovo pozlačeno ali novosrebrno 45 gld.

Še fineje vezani s klepano srebrno ali zlato okovo itd. izdelujejo se le po naročilu in se po želji pošiljajo tudi posebna naznanila cene.

Ob enem priporočamo:

Missae pro defunctis

(editio S. Rituum Congregationis, hujus formae sexta in Folio)

za Avstrijo še s posebnim pridatkom.

Vezani komadi stanejo od 3—7 gl.

„Katoliška Bukvarna“ v Ljubljani.